

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

E E N E E U W I G H E I D T I J D

blijspel in drie bedrijven

door

NIN VAN HAUTE

Toneelfonds J.Janssens * Antwerpen

1986

(N° 1043)

EEN EEUWIGHEID TIJD

Blijspel in drie bedrijven door Nin Van Haute.
De drie bedrijven spelen zich af in eenzelfde decor.

Wanneer St. Pieter als vereeuwingsgeschenk een computer krijgt, en niet in staat blijkt te zijn deze moderne technieken onder de knie te krijgen, dan kunnen er wel eens rampen gebeuren in de hemel !!!

Personen: 5 HEREN:

St. Pieter: Stok oud mannetje. Vb. Kaalhoofdje en lange baard, gekleed in lang wit kleding met touw rond het middel waaraan een sleutelbos hangt. Liefst op kemelharen pantoffeltjes.

Roel : Een eenvoudige man.

Rinus : Wordt bestempeld als dief, maar op het ogenblik van zijn verantwoording zal hij de sympathie van het publiek winnen, want hij blijkt een goede huisvader te zijn.

Wim : Homofiel. Hier wordt uitdrukkelijk gevraagd aan regisseur en vertolker van deze rol, om deze persoon die de homofielen in het algemeen vertegenwoordigt met respect te behandelen. Het is een jonge sportieve verschijning. Geen enkel aspect van zijn uiterlijk zal het publiek verraden dat hij homo is. Slechts door de confrontatie met St. Pieter zal het stilaan blijken hoe de jongen geleefd heeft en het is ook de bedoeling dat hij de sympathie van het publiek uiteindelijk wint en alzo de mensen tot het inzicht brengt dat spot en het lichtzinnig oordelen over homofielen niet gerechtvaardigd is.

Lucifer: U zag hem nooit, ik zag hem nooit, maar iedereen weet hoe een duivel eruit ziet.

3 DAMES:

Dora : Engel, zij vertegenwoordigt de volksmens, liefst gekleed in lang wit kleding. Mag gerust corpulent zijn want zij is een echte moeder, hulpvaardig en bezorgd.

Lisa : Engel, hetzelfde gekleed als Dora, zij is ook heel menselijk, volks en zeer gevoelig.

Irma La Souce: Prostitué, heel sexy gekleed, maar ook weer niet vulgair. Ze is mooi, lief en zeer spontaan, hulpvaardig en ook zij zal ook door haar gevoelig verhaal de harten van het publiek winnen.

DIT ALLES ... ONGELOOFLIJK MAAR WAAR !

Decor: De receptie van de hemel. 4 poorten: Ingang receptie hemel, poort van de hemel, poort van de hel, poort van het vagevuur. (deze laatste moet niet kunnen fungeren.) Meubilair: armzalig bedje van St. Pieter, oude lessenaar met een stoel erachter en een voor, een klasseerkastje met schuiven tot op de grond, een schommelstoel, en iets wat een computer voorstelt. De witte muren worden beschenen met blauw licht. Decor-ontwerper heeft bijzonder veel mogelijkheden.

1

EEN EEUWIGHEID TIJD !

Eerste bedrijf:

St. Pieter zit luidop te snurken in een schommelstoel. Er verschijnt een jonge man aan de ingang van de receptie. Hij belt. Dit alles zonder reactie van het slapende mannetje. Er wordt een tweede maal gebeld. Het mannetje blijft slapen. Dora komt uit de hemelpoort gerend. Een beetje opgewonden kijkt ze naar St. Pieter en schudt het hoofd.

- DORA : Het is weer hetzelfde ! (er wordt een derde maal gebeld)
Ja, ja, ik ben er al ! ' t Is zeker voor St. Pieter ?
- ROEL : Ja, ik denk het wel.
- DORA : Eventjes geduld dan maar, ik zal hem eens gaan wakker maken. Sorry, maar ik kan U niet binnen laten. Hij (wijzend op Pieter) heeft de sleutel en er is er maar één.
- ROEL : Spoedt u, a.u.b. ik houd het hier niet langer uit.
- DORA : Kalm maar, het afjagen is nu voorbij, in de eeuwigheid is dat niet meer nodig. (begeeft zich naar St.Pieter en tracht hem zachtjes te wakken) Pieter, wordt eens wakker, er is volk. (in de richting van Roel) Hij wordt toch oud hoor ! Pieter, wakker worden ! Zijn dutjes worden steeds langer en langer. (nu, schudt ze het mannetje heel heftig heen en weer en roept heel luid) Pieter, VOLK IN DE WINKEL !
- PIETER : (schrikt wakker) Hela, kan jij een mens nu eens niet een beetje rustiger wakker maken ? Ik ben niet doof hoor ! (kijkt verwaasd rond) Wat zei je ???
- DORA : Pieter, er is volk voor U, de ziel staat er al zolang en wordt stilaan ongeduldig. Hij heeft al drie keer gebeld!
- PIETER : (staat langzaam op en tast naar een grote sleutel die met een koord rond zijn middel gebonden is) Drie keer gebeld ? Maar jongen toch, je moet zo ongeduldig niet zijn, we hebben hier tijd zat. (opent ondertussen de deur en laat de jongen binnen)
- ROEL : Dag St.Pieter, sorry voor mijn gedrag van daarnet, ik ben eigenlijk niet ongeduldig, maar u kunt zeker wel begrijpen dat ik bijzonder zenuwachtig ben.

PIETER : Zenuwachtig ? Waarom ?

ROEL : (een beetje stotterend) Het gaat nu toch gebeuren hé ?

PIETER : Wat dan ?

ROEL : De grote beslissing !

PIETER : Maar jongen, daar had je vroeger moeten aan denken, daar moet je je nu geen zorgen meer over maken, die beslissing is al lang gevallen.

ROEL : Wat bedoelt U ?

PIETER : Wel, dat is het hem nu juist, de meeste zieltjes beginnen zich pas zorgen te maken als ze op weg zijn naar hier, of als ze hier aankomen, dan beginnen ze zenuwachtig te worden, dan worden ze bang, en dan gaan ze er eens serieus over nadenken, maar dan is het al te laat ! Daar beneden, (wijst naar de aarde) daar had je er moeten aan denken. 't Is daar dat je uwen hemel moet verdienen.

ROEL : Ja St. Pieter, U hebt gelijk.

DORA : Allee, Piet, die jongen heeft al lang genoeg gewacht, zet er eens wat spoed achter ! (troostend tot de jongen) Het zal allemaal nog wel meevallen.

ROEL : Denkt U ?

DORA : Natuurlijk, ik heb nog een klein beetje zielenkennis. (Roel haalt schouders op en lacht zeer bescheiden)

PIETER : Vertel mij eens hoe je heet ? Vroeger, wist ik dat allemaal uit m'n hoofd, maar tegenwoordig zit er precies de mot in. Wel ?

ROEL : Ik heet Roel, Roel Zenfer.

PIETER : 't Is niet waar hé !... Zenfer, met een "Z" van zaligheid ?

ROEL : Ja, St. Pieter.

PIETER : Oei,oei,oei !

ROEL : (doodsbang zoekt dekking bij de engel) Is het dan zo erg ?

PIETER : (begeeft zich naar de klasseerkast) Ja, verschrikkelijk !

ROEL : Oooh ! (bibberend)

DORA : (streelt over het hoofd van de jongen) Kalm maar. (knipoogt gemoedelijk)

PIETER : Ik heb nogal wat liever een "M" van Maria, dat is zo ongeveer op deze hoogte (wijst in het midden van de klasseerkast) ... maar een "Z" hé, dat is helemaal het onderste schuifje, en dat betekent... bukken Gerard (klagend) en mijn knietjes zijn al zo stram. (zet zich krampachtig op de knieën en zoekt de fiche). Miljarden, miljarden, miljarden !

ROEL : (bang) Oh, het zal zeker niet al te best zijn !

DORA : (altijd even troostend en zacht) Wees maar kalm het komt allemaal wel goed, ik voel het tot diep in mijn engelenhart.

PIETER : Miljarden, miljarden kaartjes, kunt daar nog maar eens aan uit. (zoekt verder) Hier ! Eindelijk, ik heb het gevonden geloof ik ! Zenfer Roel: Klerk bij de gemeente. Dat is het zeker ?

ROEL : Ja, St. Pieter, dat ben ik, allee, dat was ik.

PIETER : Laat nu eens zien (gaat met fiche naar het groot boek dat zich op het bureau bevindt en begint te bladen, ondertussen klampt Roel zich vast aan de engel) Ja, hetgene wat ik gedacht had ! Een "mediummeke", zoals de meesten. Ik moet het saldo niet meer maken want het is nogal duidelijk.

ROEL : Ik begrijp er nog altijd geen sikkepit van..?

DORA : Wel, St. Pieter heeft zopas opgezocht in zijn groot boek hoe uw leven verlopen is. Er staan vier kolommen in het boek. Een kolom voor al het goede wat je tijdens je leven gedaan hebt, een kolom voor al het kwade wat je tijdens je leven gedaan hebt en de derde kolom dient om het saldo te maken.

ROEL : En de vierde kolom, waarvoor dient die dan ?

DORA : Dat is voor betwistbare gevallen. Dan maken we gebruik van een spijtmeter. Dat is een exclusief apparaat dat aangeeft hoeveel berouw men over zijn zonden heeft, want spijt kan in betwistbare gevallen dikwijls doorslaggevend zijn.

PIETER : Maar in jouw geval moeten we de spijtmeter niet meer gebruiken, hoor !

ROEL : (bang) ... En waarom niet ?

PIETER : Omdat de zaak duidelijk genoeg is.

ROEL : Voor mij dan toch niet, want ik snap er nog altijd geen blaas, pardon, geen jota van.

DORA : Maar...

- PIETER : Allee, laat de bazuinen schallen, dan zal je het wel begrijpen. (Dora trekt aan het touw van de hemelpoort en de bazuinen beginnen te schallen)
- ROEL : Maar bedoelt U dat...
- PIETER : Natuurlijk Roel, proficiat, de hemelpoort gaat voor je open, je hebt het verdiend !
- ROEL : (weet met zichzelf geen raad en van blijdschap zoent hij Dora die erg verlegen maar wel geflatteerd is, daarna gaat hij naar Pieter en zoent deze op zijn kaalhoofdje) Dank U wel, St. Pieter, dank U wel.
- PIETER : Niets te danken, mijnen beste... en veel geluk !
- DORA : Kom Roel, 't is tijd, want ik moet mijn rijstpap ook nog gaan opzetten.
- PIETER : Dora, kan jij subiet eens iemand sturen met een lekker kopje warme melk ? Daar heb ik nu eens zin in, weet je !
- DORA : Daar kan je op rekenen, maar het is geen wonder dat je zoveel slaapt, altijd maar die warme melk ! (nu tot Roel) Komaan jongen ! (Roel en Dora af langs hemelpoort)
- PIETER : (tevreden) Awel he, die kerel had al direkt mijn sympathie gewonnen, 't was misschien alleen al omdat hij DOK een klerk was. (scheurt steekkaart stuk, werpt ze in de prullemand. Hij gaat naar zijn bedje, legt zich neer en begint weer duchtig te snurken)
- LISA : (op langs hemelpoort) Lekkere warme melk voor ons Pieterbazeke! (kijkt rond en vindt Pieter op het bedje) 't Is toch wreed he, nu slaapt hij weer. (ze dekt hem zachtjes onder, schudt het hoofd en zegt lieflijk) Zie nu, precies de onschuld in hoogst eigen persoon als je hem zo ziet liggen.
- DORA : (op langs hemelpoort) Ah ! Jij bracht zijn melkske zeker ? Ik heb mijn rijstpap opgezet en het duurt nog wel eventjes voordat hij klaar is.
- LISA : Zeg Dora, kijk eens nu slaapt hij weer !
- DORA : Ja, nu wordt hij echt oud, hij heeft zich lang kunnen goed houden maar de laatste tijd wordt het hem allemaal een beetje te veel. Vroeger wist hij alles uit zijn hoofd. Toen hoefde hij de ziel maar eens goed te bekijken en hij wist al direkt wat voor vlees hij in de kuip had. Daar straks he, was hier zo'n arme ziel en Pieter heeft zo lang gelanterfant dat het mannetje het bijna bestierf... en dat was zeker en vast gebeurd als hij al niet dood was geweest.

- LISA : Het wordt echt een probleem, we moeten er iets op vinden. Misschien kunnen we wel iets bedenken voor zijn vereeuwing.
- DORA : Zijn vereeuwing ?
- LISA : Zeg, Dora, nu ga je mij toch niet vertellen dat jij daar niets vanaf weet ? Heel het feestcomité staat al in rep en roer om die dag uitbundig te vieren. Het wordt de verrassing van zijn leven. Alles is al bijna in kannen en kruiken, alleen het bedenken van het geschenk dat is nog de grote struikelblok. Men heeft er geen idee van waarmee ze onze liefste St. Pieter een groot plezier kunnen doen.
- DORA : Ik wel hoor, die sukkelaar is al tevreden met een lekker glaasje warme melk...
- LISA : Wees nu toch eens een beetje serieus.
- DORA : Wacht eens, als we er nu eens voor zorgden dat hij het hier wat makkelijker kreeg, zodat hij zich een beetje langer kon wakker houden.
- LISA : Maar dat is nu eens een goed idee, maar we gaan niet beginnen met peppilletjes of zo, he ?
- DORA : Natuurlijk niet, ik bedoel, we kunnen hem misschien een hulpje geven zodanig dat hij zich niet meer zoveel moet inspannen. Je had hem daarstraks maar eens moeten zien kruipen op zijn arme knietjes. Dat was zielig !
- LISA : Ik heb het gevonden, we geven hem een secretareske !
- DORA : Dat is nog zo geen stom idee ! ... Alhoewel he, ik denk dat hij nogal triest zal zijn als hij begint te beseffen dat hij zijn werk niet meer alleen aankan.
- LISA : Ja, ja, daar heb je gelijk in, dat wordt misschien wel een harde noot voor hem. Stel je voor, al die jaren alleen heer en meester van de receptie, en dan opeens er iemand bij, die tenslotte ook zijn zegske zal hebben en een duit in het zakje zal willen doen ! Dat mag niet, nee dat is toch ook weer niet de oplossing.
- ROEL : (op langs hemelpoort, gekleed in lang wit kleed) Hallo dames, ik heb jullie overal gezocht. Is mij dat hier groot, zeg ! Als ik dat geweten had, had ik mijn brommertje meegebracht.
- DORA : Niks van, wij doen hier niet mee aan de luchtvervuiling.
- ROEL : ...Of mijn fietske als je dat liever hebt ?
- LISA : Maar dan had je wel eerst de buis er moeten afzagen !

ROEL : Afzagen, waarom ?

LISA : Om praktische redenen, natuurlijk !

ROEL : Ach, ja, ik moet nog even wennen. (wijst op z'n lang gewaad)

LISA : We zitten dik in de problemen, jongen.

ROEL : Zo, kan ik jullie helpen ?

DORA : Wel, Roel, jij hebt toch zelf aan den lijve ondervonden dat St. Pieter niet meer van de vlugste is, nietwaar ?

ROEL : Zeg dat wel, ik ben nog niet helemaal bekomen van de spanning. Maar 't is te begrijpen, hij is niet meer van de jongste.

LISA : Jij mocht nog van geluk spreken, dat jij helemaal alleen bent aangekomen, want soms is het verschrikkelijk, hoor.

DORA : Zoals vorige week bijvoorbeeld, die brand, zeven zielen tegelijk. Dat duurde en bleef maar duren.

ROEL : Ja, dat kan ik mij wel voorstellen, die zielen hadden in elk geval tijd om terug af te koelen.

LISA : Roel, die aardse opmerkingen moet je hier maar afleren, wil je ?

ROEL : Sorry, maar ik heb wel wat tijd nodig om me aan te passen. 't Was in elk geval niet slecht bedoeld.

DORA : Dat weten we wel, maar om nu verder te gaan over ons probleem, St Pieter vereeuwt bijna...

ROEL : Ja, dat heb ik al gehoord, daarbinnen (wijst naar de hemel) spreken ze over niets anders.

LISA : Juist, men zoekt een gepast geschenk. Dora en ik, denken dat we in de goede richting zoeken.

DORA : Wij willen hem een hulp geven zodanig dat onze liefste Pieter minder inspanningen moet leveren.

ROEL : Inderdaad, dat is een pracht idee !

LISA : Maar het probleem is, wat voor mogelijkheden er zijn.

ROEL : Dat is helemaal niet zo moeilijk, we geven hem...

DORA : Een secretareske zeker, daar hebben we ook al aan gedacht, maar dat is uitgesloten.

ROEL : Wie spreekt er nu van een secretareske, dat is toch niet meer van deze tijd. We geven hem een COMPUTER !

- LISA : Een computer, daar heb ik al wel van gehoord...
- DORA : Ik ook, maar ik weet niet precies wat het is.
- ROEL : Dat is dan een groot gebrek in uw opvoeding, dametje ! Een computer is de hoofdslagader van de moderne maatschappij !
- LISA : En denk jij, dat het DE oplossing is ???
- ROEL : Daar ben ik van overtuigd, trouwens de laatste jaren heb ik er zelf mee gewerkt.
- DORA : Zou jij ons willen helpen ?
- ROEL : Met alle plezier, natuurlijk !
- DORA : Joepie, dan hebben we het gevonden ! (van blijdschap geeft ze Roel een dikke zoen)
- ROEL : Zo, Doortje, 't is 1 - 1 he !
- LISA : (begint te snuffelen en te ruiken) Maar, wat ruik ik nu ? (de anderen ruiken ook)
- ROEL : Amai, het stinkt hier !
- DORA : Lieve hemel, mijn rijstpap !
- ROEL : Dat is waar ook, men had mij gevraagd, u te waarschuwen dat de rijstpap ver klaar was.
- DORA : (in paniek af) Dat is mij in al die eeuwen nog nooit overkomen ! (Lisa en Roel lachen)
- LISA : Kom, Roel, we gaan gauw het feestcomité inlichten, die hun probleem zal nu ook vlug opgelost zijn en hou je nu maar vast aan de takken van de bomen. (samen af langs hemelpoort, het wordt nu donker als teken dat de nacht valt. Na een poosje, nog steeds in de duisternis, komen Roel, Lisa en Dora zachtjes binnen getrippeld alsof ze iets in hun schild voeren.)
- DORA : Hij zal nogal verrast zijn als hij morgenvroeg wakker wordt !
- LISA : Ik ben benieuwd om zijn snuit te zien, het is de verrassing van zijn leven.
- ROEL : St !..Wees nu stil, want als hij nu wakker wordt ligt ons plan in 't water. Waar ligt nu zijn boek ?
- DORA : Wel hier, altijd op dezelfde plaats. (neemt het boek van de tafel)

ROEL : Kom nu en weg wezen, want we hebben toch nog eventjes werk.
 (het blijft een poosje donker als teken dat de nacht verloopt. Stilaan wordt het nu licht. Dora, Roel en Lisa komen binnen, Pieter slaapt nog steeds. Dora draagt een grote schotel rijstpap, Lisa een glaasje warme melk en Roel brengt een groot pak waarover een mooi doek hangt, onder het doek zit natuurlijk de computer. Als de computer zijn plaatsje gekregen heeft gaat het drietal bij het bedje van St. Pieter staan. Zij hebben de hele tijd binnenpretjes. Nu beginnen ze te zingen) LANG ZAL HIJ LEVEN enz.

PIETER : (schrikt wakker en kijkt verdwaasd) Wat is dat allemaal, wat gebeurt er ?

DORA : Kijk eens op uw kalender !

PIETER : Die heb ik niet !

LISA : Denk dan eens na !

PIETER : Dat is heel moeilijk als ik juist wakker ben.

ROEL : Dan zullen wij het U maar verklappen, het is vandaag uw vereeuwing.

PIETER : Weeral, wat is een eeuwke nu nog, ze vliegen voorbij.

DORA : Hartelijk gefeliciteerd, en nog vele eeuwkes. (drie kussen, ook Lisa en Roel feliciteren.) Kijk eens hier, een extra grote kop rijstpap.

LISA : Ja, ontbijt op bed vandaag, hier is uw melk.

DORA : Zou je daar niet mee wachten tot hij zijn pakje heeft opengemaakt, anders is hij subiet weeral terug vertrokken !

ROEL : Allee, plaag hem nu niet, 't is toch zijn vereeuwddag vandaag.

PIETER : Wat horen mijn orekens ? Is er een pakje ?

LISA : Ja, natuurlijk !

PIETER : Voor mij ? (iedereen, JA) Wees dan maar gerust, dan val ik zeker niet in slaap, waar is het ? (men wijst op het grote pak) Pakje, pakje, zeg maar pak, jullie mond zal niet scheuren. (iedereen lacht, maar Pieter wordt er stil van) Ik zou precies toch maar eerst een slokje willen drinken, want het overvalt mij allemaal wel een beetje !

DORA : Drinken is toegelaten, maar slapen niet, O.K. ? (Lisa reikt hem het glas aan en als Pieter tracht het helemaal leeg te drinken wordt dit verhinderd door Dora) Zo is het genoeg, hoor !

PIETER : En wie gaat dat pakje open doen ?
 (Iedereen: Jij natuurlijk) Ik, ik durf het niet, het is zo groot, en ik ben zo zenuwachtig.

ROEL : Allee, St Pieter, doe nu niet zo flauw, het zal niet bijten hoor !

PIETER : Echt niet ?

LISA : Moet ik helpen, misschien ?

PIETER : Ja, Liske, als je dat wil !

LISA : Komaan, wij pakken elk een hoek en jullie tellen tot drie O.K.? (Lisa en Pieter nemen elk een hoek van het grote doek, iedereen roept) Van je één, twee, drie en oeps ! (Daar gaat het doek, Pieter kijkt verbaasd maar zegt niets, algemene stilte en een paar vragende blikken)

DORA : En ? Wa...

LISA : Wat vind je er van ?

PIETER : (stotterend) Ik, euh, ...in elk geval hartelijk bedankt... maar ik weet eigenlijk niet wat het is.

ROEL : Ha, daar wringt de schoen ! (tegen de anderen) Hij weet niet wat het is.

DORA : (en Lisa samen) Het is een computer !!! (Dora alleen nu) Speciaal voor U bedacht om uw taak hier een beetje makkelijker te maken.

ROEL : Als jij eens wist wat dat ding allemaal kan en doet, dan zou je pas weten wat een geluksvogel je bent.

PIETER : Maar is dat allemaal wel nodig ? Ik hoef toch geen hulp, of doe ik mijn werk niet zoals het moet ? Ik heb het hier altijd heel erg naar mijn zin gehad, eerlijk gezegd, stond ik niet te popelen voor grootse veranderingen in dit heiligdommeke. (dit alles een beetje droevig)

LISA : (bijt op de lip, het wenen nabij) Wij dachten dat...

PIETER : Je mag mij niet verkeerd begrijpen, ik weet dat jullie het gedaan hebben met de beste bedoelingen, en daarom wil ik jullie nog eens hartelijk danken, maar van dit grote tuig zie ik toch echt het nut niet in. (de twee engelen staan zachtjes te snikken)

ROEL : (heel nuchter) Geen paniek, dat is een normale reactie. Dat hebben we al zo dikwijls meegemaakt. Ik heb nog nooit geweten dat een computer met open armen ontvangen werd door de mensen die er gebruik moesten van maken. Het is in het begin allemaal zo vreemd. Bij ons op de gemeente was ik er het eerste moment ook niet zo gelukkig mee.

Mijn oversten hadden beslist het hele systeem op computer te zetten. En wij zaten met de gebakken peren. We stonden er heel sceptisch tegenover, tot op het moment, dat we de technieken volledig onder de knie hadden. Daarna wilden we onze computer voor geen geld meer missen. Ik ben er van overtuigd, dat het hier net zo zal gaan. Let maar op mijn woorden !

PIETER : Ik wil mijn dankbaarheid betonen door jullie te beloven dat ik mijn best zal doen om met dit ding te leren werken maar garanties kan ik jullie spijtig genoeg niet geven. Dora, kap die melk maar weg, en haal me eens een straffe kop koffie alvorens ik weer inslaap val.

DORA : Ja, Pieter ik zal me haasten. (af langs hemelpoort)

PIETER : (Naar Roel kijkend) Awel, makker, ken jij daar wat van ? (wijst naar de computer)

ROEL : Zoals ik al zei !... En ik wil U graag helpen.

PIETER : Komaan, dan laten we er geen gras over groeien.

LISA : Maar St. Pieter, het feestcomité verwacht U in de hemel, men heeft een groots feest op touw gezet.

PIETER : Kind, ga jij maar feesten, ik begin liever meteen te werken, want vooraleer ik met dat ding over weg kan, heb ik geen momentje rust meer. Ga maar, ik kom wel als ik het vast heb.

DORA : (Op langs hemelpoort met koffie) Wil je het dan echt zo Pieter ?

PIETER : Ja Dora, dat is mijn wens.

DORA : Goed, het is tenslotte uw feestdag. Kom Lisa, we wachten binnen op hen. (af langs hemelpoort)

PIETER : Komaan Roel, we vliegen er in !

ROEL : O.k. we zullen eens beginnen met het begin, we steken het stopkontakt in, want anders marcheert dat beestje niet. Eén ding moet je weten, een computer is een heel dom ding. Hij kan niets uit zichzelf, en weet niets uit zichzelf. Alles wat eruit komt, moet je er zelf eerst insteken. Knoop dat goed in je oren. Er bestaan natuurlijk een hoop hulpprogramma's die de zaak een beetje gemakkelijker maken. Die hele moeilijke dingen, die hebben de computerspecialisten voor ons al lang uitgedokterd, want tegenwoordig werkt God en klein Piereke met zo'n ding.

PIETER : Klein Piereke, dat kan, maar God, nee die in elk geval niet, zeker weten, hoor !

ROEL : Zo bedoel ik dat niet, ik bedoel iedereen werkt met zo'n ding. Nu gaan we serieus beginnen!

Gegevens, dat zijn data's. We stoppen de data's erin via een input. Daarna kan je de verwerkte data's terug op je monitor visualiseren en dat is dan uiteindelijk uwen output. Dat is toch niet moeilijk he!

PIETER : Bijlange niet! (de uitdrukking op zijn gelaat spreekt boekdelen)

ROEL : Wel dan gaan we verder. De verwerkingseenheid is de C.P.U. Het resultaat wordt gestokkeerd in het Ram-geheugen en dit alles doen we met een Basic programma.

PIETER : Wat is Basic?

ROEL : Dat is een afkorting voor Beginners All-purpose Symbolic Instruction Code. We hebben natuurlijk ook nog andere talen zoals....

PIETER : Frans en Engels....

ROEL : Nee, we hebben het nu over computertalen zoals Cobol, Fortran, Assembler en laat ons zeggen Pascal, maar die zijn niet geschikt voor deze problemen. Heel belangrijker is ook dat je weet dat een programma software is en de computer met zijn randapparatuur hardware. Snappie ?

PIETER : (schudt het hoofd, zucht en kucht, hij snapt er natuurlijk geen bal van.)

ROEL : Nu hebben we nog een intern geheugen dat zit in de computer, het extern geheugen dat is een diskette. Zo simpel is dat. En van zo'n diskette gaan we nu gebruik maken. We steken onze diskette erin en we runnen ons hulpprogramma. Als je niet kunt volgen moet je het zeggen he. (Pieter begint over zijn voorhoofd te wrijven en laat duidelijk blijken dat hij er niets van snapt. Roel merkt het niet en denkt dat alles O.K. is.) Nu tik je de data's in en bij elk record ga je return drukken.

PIETER : Wat bedoel je met record ?

ROEL : Dat is een verzameling van samenhangende numerische en alfanumerische karakters, een zin of zo. Als dat gedaan is dan ga je alles "saven" op uwe floppy.

PIETER : Op mijne wat ?

ROEL : Een floppy,ewel dat is een synoniem voor diskette.

PIETER : Ha, ik dacht al...

ROEL : U ziet het, zo moeilijk is dat niet. En ik heb nog een verrassing voor u.

PIETER : Kan je nu geloven dat ik niet meer zo scheutig ben op verrassingen.

- ROEL : Maar van de deze ga je opkijken hoor! Terwijl dat jij zo zalig lag te slapen deze nacht heb ik uw boek komen halen. Ik heb heel het nachtje door gewerkt om al de gegevens of data's op deze floppy in te tikken. Dora heeft alles gedictieerd en mee een oogje in't zeil gehouden dat ik geen vergissingen maakte, en Lisa heeft liters koffie gezet omdat we niet inslaap zouden vallen. Dat noemen ze team-work. Wat vind je daarvan ?
- PIET : Ik sta er paf van, maar het moet allemaal nog een beetje bezinken, laat mij nu maar eventjes alleen. In elk geval bedankt voor alle moeite. (Roel wil afgaan langs de hemelpoort) Wat die gegevens uit mijn boek betreft, daar mag je met niemand over praten he, je begrijpt dat wel, het is beroepsgeheim.
- ROEL : Ja, dat weet ik wel, dat heeft Dora mij ook al gezegd. Allee, saluutjes en het amusement. En van die computer zal je het gemak nog niet kennen en je kan het geloven of niet, maar toen wij op de gemeente, de computer de baas waren, toen hadden we NOG minder werk ! (af langs hemelpoort)
- PIET : (zit sprakeloos voor de computer en daarna klagend) Nooit of nooit, krijg ik dat monster onder de knie ! Dat wordt een catastrofe !!!
(Pieter doet allerlei pogingen om de computer te bedienen en insinueert de ene mislukking op de andere. Hij begint te sakkeren, wordt zeer nerveus.) Nu begin ik het toch op mijn sijskes te krijgen ! 't Is gewoon om te gillen, dat rotting ! Dat spul maakt mij zo zenuwachtig, dat ik weeral barstende koppijn heb. Subiet komt er een zieltje aan, en wat moet ik dan beginnen !
- DORA : (op vanuit hemelpoort) Hela, wat is dat hier allemaal ? Wees nu toch eens kalm !
- PIETER : Kalm zei je toch !
- DORA : Maar Pietertje, zo heb ik je nog nooit gezien, kom eens bij mij, Dora zal je eens helpen. We zullen eens samen, alles op een rijtje zetten, dan wordt het misschien allemaal weer duidelijk. Ik zal je wat vragen stellen. O.K.?
- PIETER : Ja, dat is goed, maar ik weet niet of het wel zal lukken !
- DORA : Uwe moed niet laten zakken het komt heus wel in de valies. Komaan, we beginnen met het begin. Dit is dus een...? (wijst naar de computer en kijkt dan naar Pieter alsof ze een antwoord verwacht)
- PIETER : ...een computer.
- DORA : Zeer juist. En wat weet je daar van ?
- PIETER : Wel, euh, Roel heeft mij iets verteld over een ...input ?

DORA : Prachtig, en waarvoor dient zo een input ?

PIETER : Ik denk om iets in te putten.

DORA : Zeg nu nog dat je er niets van begrijpt ! Maar opgepast, nu gaan we verder, he !

PIETER : Oh, ik weet nog iets !

DORA : Goed zo, vertel het dan maar.

PIETER : Er is ook nog een output !

DORA : Juist, en die dient om ????

PIETER : Out te putten !

DORA : Ik sta er gewoon paf van ! En dat heb jij allemaal op die korte tijd geleerd. Zeg nu nog dat jij geen bolleke bent !

PIETER : (begint nu te jammeren) Maar Dora, begrijp dat dan toch ! Ik weet niet hoe en wat je moet inputten en ik weet evenmin hoe en wat je moet outputten en ik weet niet wat al die toetsen, die pijlen en al die termen betekenen. Waarom maken ze het allemaal zo ingewikkeld ? (nu begint hij paniekerig te wenen.)

DORA : (vol medelijden en troostend) Pieter hou op ik kan geen tranen zien, we zoeken een oplossing.

PIETER : Ik heb zo een voorgevoel dat dit tuig een onheilbrenger is, er gaan verschrikkelijke dingen gebeuren, misschien wel onrechtvaardigheden, hij vernietigt misschien de hemelse zaligheid.

DORA : Maar jij schijnt dat echt te menen ?

PIETER : En of, ik heb me nog zelden vergist in mijn voorspellingen, niet waar ?

DORA : Bij mijn weten, nog nooit ! Maar als het werkelijk zo is, dan moeten we er zo snel mogelijk iets aan doen !

PIETER : Ja, maar wat ?

DORA : We liquideren hem gewoon !

PIETER : Liquideren, maar dat kan ik jullie toch niet aandoen ?

DORA : Waarom niet ?

PIETER : Omdat het jullie geschenk is, en dan nog geschonken met de beste bedoelingen. Ik voel me zo verschrikkelijk ondankebaar !

DORA : Klatskoek, het is onze fout, wij hebben gehandeld als een kip zonder kop, die fout moet hersteld worden en ik neem de verantwoordelijkheid op mij. Geef hier die diskette. (neemt de diskette, begeeft zich naar de deur van de receptie en werpt deze naar de aarde toe). Ik werp deze onheilbrenger naar de aarde toe en beschouw door deze daad, de hemel als bevrijd van alle kwaad en onrust.

PIETER : Amen.

DORA : (heel erg opgelucht) Kijk, Pieter, zie ze dwarrelen. Ze is precies zelf blij dat ze de vrijheid krijgt.

PIETER : Ik ben in elk geval heel erg gelukkig en opgelucht. Geloof me Dora, het zou mijn einde betekenen.

DORA : Ach, Pietertje, op mij kan je altijd rekenen he !

PIETER : Dat weet ik wel Doortje, als ik jou niet had en mijn twee ogen...

DORA : Zo hoor ik het graag, weet je, je kan al terug lachen.

PIETER : En of, geef mij maar terug mijn oud en vertrouwd boekje.

DORA : Je W A T !!!!

PIETER : Mijn boekske ...

DORA : Oh, nee, dat kan nu niet he !!!

PIETER : Wat ?

DORA : Je boekske, dat is niet meer !

PIETER : Wat ? Wat bedoel je, dat is er niet meer ?

DORA : Omdat het ook aan 't dwarrelen is ! (half wenend)

PIETER : Naar waar !

DORA : Naar de hel ...

PIETER : Wablieft, zeg dat nog eens ?

DORA : Ja, ' t is aan 't dwarrelen naar de hel. Toen Roel de gegevens had ingegeven op de diskette, beweerde hij dat je dat boekje niet meer nodig had, en omdat er niemand zijn neus in die vertrouwelijke gegevens zou steken, hebben we besloten het te laten branden.

PIETER : Dora, nu ga je me toch niet vertellen dat mijn kostbaar boekje zo maar weg is. foetsie, verbrand in de hel ?

DORA : Ja, zo is het en ik denk dat we daar niet veel meer kunnen aan doen.